

erőknek, amelyek a népdalban és táncban a legkülönfélébb árnyalatban élnek. A magyar népzene szelleme csak most kezdi áthatni a hangszeres és vokális zene különféle formáit, idő kell ahhoz, amíg a magyar zeneköltő eljut a legmagasabb szintézishez, a magyar nemzeti dalmű megalkotásához, amely egy egész nép teremtő erejének, fantáziájának mindenkor legelőbb, legteljesebb, legérettebb zenei kifejező formája.

Ma, mikor fiatal zenészeink a legnagyobb anyagi nehézségekkel küzdenek, megbecsülhetetlen értéke van a pályázatok ösztönző, lendítő erejének. Legnagyobb jelentőségük, hogy a kedvező alkalom megteremtésével felszínre hozhatnak az ismeretlenség homályából egy különben talán elkallódó fiatal alkotó tehetséget, mert csak az a nép képes szellemi továbbfejlődésre, amely pártokra való szakadás veszélye nélkül tud az ifjúságával együtt haladni. A kultusz-miniszterünktől hirdetett különféle egyházi és világi zenei pályázatok magukban hordják a jövő magyar zeneművészet minden lehetőségét. Még akkor is, ha némely esetben a pályázat meddő marad, nagyban hozzájárulhat a kitűzött műforma irodalmának fejlesztéséhez és tanulságul szolgálhat mind a pályabírák, mind a pályázók számára. Ezek a pályázatok nemcsak a zenének, hanem az egész magyar társadalomnak ügye. Reméljük, hogy a szegedi misepályázat általános megelégedéssel és lelkesedéssel fogadott bevezetése után a világi zenei pályázatok terén is olyan folytatás következik, amely az egyetemes megihletés árából a mai kor lelkének valóban értékes megnyilatkozását adja.

Prahács Margit.

## FOLYONDÁR.

*Nádszála folyt fel a folyondár  
s virága tejjehér  
tölcsérrel, némán trombitált,  
amerre ment az ér.*

*Mint néma lányok szép szeme,  
beszélt a nefelejes,  
álmodozott lemondva, mint  
egy ifjúkori vers.*

*Fehér folyondár s halavány  
kék nefelejes-bokor, —  
ó hogy hallgat, mikor szeretne  
szólni az ifjúkor! . . .*

*Fehér folyondár trombitálta,  
hogy szívből szeretem,  
kék nefelejes mondta, hogy őt  
sosem feledhetem.*

*Világos nappal értetlen maradt  
a legszebb vallomás . . .  
Nem is lett abból, — sose lett tüzes,  
piros hajnali nász! . . .*

Erdélyi József.